

מזרח תיכון חדש ☒ בלי מדינה פלסטינית

written by גלעד ארדן | 28.06.2025

המזרח התיכון ניצב בפתחה של תקופה חדשה ☒ תקופה של עוצמה ישראלית והזדמנויות היסטוריות. מבצע "עם כלביא" לא היה רק הצלחה צבאית מזהירה, אלא מהפך תודעתי. ישראל שיקמה באופן סופי את ההרתעה שלה, שנפגעה קשות ב-7.10 לאחר שנים בהן הסתפקה ב"שקט תמורת שקט" ונמנעה מהכרעות.

היום ברור לכל: ישראל חזקה, נחושה ויזמת, והיא תפעל כדי לסכל איומים עוד לפני שהם יתממשו ☒ לפי הכלל היהודי המוסרי: הקם להורגך ☒ השכם להורגו. מעכשיו ☒ מתקפת מנע תהיה הסטנדרט המקובל.

ומתוך הפגנת העוצמה הזו, לאחר הניצחון על איראן וגרורותיה, נולדה ההזדמנות למינוף מדיני עד כדי סיום הסכסוך בין ישראל לעולם הערבי.

הדרך להסכם שלום עם סעודיה ☒ השחקנית החשובה ביותר בעולם הערבי ☒ פתוחה יותר מתמיד. ריסוק פרויקט הגרעין האיראני, קריסת חיזבאללה וההתפוררות של משטר אסד יצרו מציאות חדשה: מזרח תיכון שבו מדינות ערב המתונות מבינות שישראל איננה הבעיה ☒ אלא חלק מהפתרון, מול האסלאם הקיצוני.

אבל את הברית הזו חייבים לבנות על מציאות, לא על פנטזיות. הפלסטינים, כולל הרשות הפלסטינית, אינם חלק מהמחנה המתון. גם אם הם לובשים חליפות ולא נושאים בגלוי נשק, הם מחזיקים באותה אידיאולוגיה הרסנית של חמאס ואיראן ☒ שלילת קיומה של מדינת ישראל כמדינה יהודית.

מדובר בכל שדרת ההנהגה הפלסטינית המושקעת עד צוואר בהסתה לטרור ובהטפה כנגד הלגיטימציה לקיומה של מדינה יהודית. ולכן על ישראל להבהיר: אם עדיין תנאי להסכם שלום עם סעודיה יהיה יצירת מסלול להקמת מדינה פלסטינית ☒ או אפילו הכרה כלשהי בלגיטימיות של רעיון כזה ☒ ישראל מוכרחה להשיב: לא. חד משמעית.

לקח 7 באוקטובר ברור: מדינה פלסטינית, גם בגבולות מצומצמים ככל שיהיו, היא סכנה קיומית מיידית לישראל. זו איננה רק שאלה של אידיאולוגיה או זכות היסטורית ☒ אלא שאלה של חיים ומוות. בין הים לירדן, אין מקום למדינה פלסטינית ריבונית שתוכל בכל יום נתון לנסות ולהשמיד את ישראל.

כל שטח שיימסר על גבעות יו"ש יוכל לשמש מחר בבוקר כבסיס ממרחק אפס לשיגור טילים וחדירה קרקעית שתאיים על לב המדינה.

עלינו לומר זאת גם לידידינו: ישראל לא תשתף עוד פעולה עם פרדיגמות כושלות, גם אם מוצעים

לנו הסכמים, בריתות או רווחים כלכליים. חיינו קודמים לאיכות חיינו ואם כדי לבקר בריאד או לנגב חומוס בדמשק עלינו לחיות תחת איום קיומי יום יומי- ההכרעה שלנו ברורה.

במסגרת מינוף הניצחון אפשר בהחלט להסכים לוותורים מסוימים [?] למשל, לאשר לסעודיה תכנית גרעין אזרחית, בתנאי שזו תהיה בפיקוח אמריקני הדוק ושהעשרת אורניום תתבצע רק מחוץ לשטחה [?] בהתאם למודל של איחוד האמירויות. אבל הכרה במדינה פלסטינית? בשום אופן.

אני מבין את התסכול של הנשיא טראמפ על שלא קיבל את פרס נובל לשלום לאחר חתימת "הסכמי אברהם". הוא היה ראוי לו אז כמו שהוא ראוי לו היום, והוא כמובן ראוי להוקרה ולהערכה עצומה מצד כל ישראלי. אך אם תעלה מצידו דרישה להכיר ולו בנתיב שנותן לגיטימציה לרעיון העיוועים של הקמת מדינה פלסטינית [?] ישראל מוכרחה להשיב גם לו: לא. אדוני הנשיא, לא נוכל להחליף סכנה קיומית אחת [?] איראן [?] באחרת חמורה לא פחות.

עלינו להזכיר לו את העיקרון שהוא עצמו הטמיע: שלום במזרח התיכון מושג רק מתוך עוצמה [?] לא מתוך ויתורים. נהפוך הוא, הפגנת עוצמתנו בעקבות הניצחון על אויבינו, צריכה להתממש באמצעות הכיוון ההפוך [?] החלטה מיידית להחיל סוף סוף את החוק הישראלי על היישובים היהודים ביהודה ושומרון. כך נעביר מסר ברור לגבי זכותנו המוסרית על ארץ אבותינו ולגבי הישארותנו הנצחית בה, שכיום רבים מבינים שהיא זו שמבטיחה את ביטחונם של כל אזרחי ישראל.

ראש הממשלה נתניהו, שהוביל את הכרעת חיזבאללה, תרם לנפילת משטר אסד, הסיר את איום הגרעין האיראני, ובקרוב אני מקווה, ירסק גם את שלטון חמאס [?] יצר בכך "מזרח תיכון חדש". ואני בטוח שהוא מבין היטב, שאת ההזדמנויות ההיסטוריות שנוצרו כעת, יש לנצל [?] אבל בלי ליפול לאשליית המדינה הפלסטינית. הלקח העיקרי של 7 באוקטובר הוא, שעידן האשליות הסתיים [?] וחובה לוודא שלא ישוב לעולם.

פורסם בישראל היום, בתאריך 28 ביוני, 2025